

Auralic Aries LE – Híd a muzsikához

Egészen furcsa készülék landolt nálam a minap, ami nem illeszthető be a klasszikus hifi szentháromságba. Egy fiatal kínai cég terméke ez, amit 2008-ban hozott létre két, nem is olyan fiatal ember. A cél, mint oly sok esetben az elérhető hangminőség fokozása, ahogy fogalmaztak, a legeslegutolsó morzsányi információ kinyerése a hanghordozóból.

Az Aries egy digitális futómű. Kétségtelenül, ez a legjobb szó rá. Használatához két dologra feltétlenül szükségünk lesz: zenefájlokra és egy DAC-ra, ami tud USB, S/PDIF vagy Toslink jelet fogadni. A zenefájlok optimális esetben egy NAS szerveren vannak, de szükség esetén dughatunk adathordozót is a masinába, kezeli a legelterjedtebb fájlrendszereket. Hogy működik az Aries? Ennek megértéséhez inkább elmondom, mi történt a kicsomagolás után.

A kézbevétele.

Becsomagolva is könnyű darab, de a kartonhéjtól megfosztva kicsit mellbevágó a könnyedsége. Lehet úgy 40 dkg, a borítása műanyag. A dizájn roppant korszerű, elegáns, egyedi hullámforma, az előlapon OLED kijelző, narancs fényekkel. A hátsó felén találhatóak a csatlakozók: egy a tápegységnek (nálam az alap tápegységes kivitel járt), egy az RJ45-ös hálózati dugónak, két USB-A dugalj (az egyik az adathordozónak, a másik pedig egy USB-s DAC-nak), egy RCA, Toslink és AES digitális kijárat. Elsőként összekötöttem az otthoni TP-Link routeremmel, ami nem is egy mai darab, megvan vagy 3 éves is.

Bár az Aries rendelkezik nagysebességű WiFi-vel, én maradtam a hagyományos, vezetékes kapcsolatnál. A NAS-on tárolt zenéket a MinimServer 0.8.3a-as verziója futtatta, az Aries irányítását pedig egy iPad-on futó szoftverrel, az Auralic saját fejlesztésű Lightning DS alkalmazásával végeztem. (Létezik androidos kliensszoftver is, de egyelőre béta verzióban.) Az Aries nem válogató: kezeli az összes elterjedt formátumot, USB-n a maximum 384 kHz (16-24-32 bit), S/PDIF-en és Toslinken azonban meg kell elégednünk a szabvány 24 bit, 192 kHz-el. Természetesen kezeli a DSD-s anyagokat, méghozzá a Luminhoz hasonlóan natív módon, legyen szó akár normál, akár dupla (2.8, 5.6) rátájú zenei fájlokról, sőt, a DXD sem akadály a számára. A készülék belsejében egy négymagos, 1 GHz-en futó ARM processzor (Cortex A9) dolgozza fel a fájlokat, a rendszermemória 1 GB, a belső átmeneti tároló pedig 4 GB-os méretű. Az Aries lelke, a feldolgozó szoftver (OpenHome) a LINN-től érkezett, akinek meglehetősen nagy tapasztalata van a hálózatos audio lejátszásban. Önmagában azonban nem ezek jelentik a rendszer lényegét, azt egy, „Femto” névre keresztelt időzítési láncban kell keresni. Ebből kettőt is beépítettek a mérnökök (de csak a nagyobbik, komolyabb tápos modellbe), az egyik az USB host, a másik a hagyományos(abb) digitális kijáratok felé biztosít rendkívül nagy pontosságú, ütemvezérelt órajelet. Jelen teszt alanya, az LE kivitel egy egyszerűbb órajel időzítőt kapott. Az Aries hangját a manapság megszokott külső táptuninggal is növelhetjük, ehhez a gyártó maga is kínál megoldást egy alacsony torzítású (10uV a 20 Hz és 20 KHz-es tartományban) tápegység személyében. Ennyi elméleti kitérő után lássuk, hogy állt össze a tesztkörnyezet. A zenehíd munkáját egy, egyébként is nálunk vendégeskedő Cambridge Audio CXN hálózati lejátszó segítette, egyben összehasonlítási alapot is képezve a teszthez. Egy Siltech kábellel kötöttem össze a digitális csatornáit a két készüléknek, mindkettőt ugyanarról a NAS-ról etetve zenével. A CA-t egy androidos telefonról, míg az Ariest egy iPadról vezéreltem. Ebben a felállásban remek alkalom adódott ennek a különös teremtménynek a megismerésére.

Három plusz 1 albumot, illetve zeneszámot vettem bele a tesztbe, ebből hármat mind a két készüléken, egyet pedig csak az Aries-en hallgattam meg. Sajnos nem tudtam annyi időt eltölteni vele, amennyit az ismerkedés elején neki szántam, de, mint utólag kiderült, nem is volt rá szükség. Hogy miért? Majd meglátják. Elsőként Hugh Laurie debütáló albumát, a „Let Them Talk”-ot vettem elő. Az album nyitódala a „St James Infirmary” azonnal észrevehetően testesebben szólalt meg az Auralicon

keresztül! A hatása azonnali és impresszív volt. A hangkép alapvetően nem változott meg (mégis csak a CA DAC-ja „szólt”), de a felbontása kategóriát ugrott, emiatt sokkal több információt sikerült előcsalni a számból, precízebb és definiáltabb lett a banda hangszerelése. A lecsengések is profitáltak a közbeiktatott Ariestől, minden kicsit hosszabban, világosabban szólt, emiatt zeneibbnek is hatott. Laurie hangjának színeváltozása tette fel a koronát a műre: jelentősen artikuláltabb lett ez a hang, tisztaságával pedig nagyobb vasak produkcióját idézte meg. A második felvonásban a legutóbbi Dead Can Dance lemezről, az „Anastasis”-ről hallgattam az „Agape” című számot. Érdekes tapasztalás volt, mert azt gondoltam, az előzőeket nem nagyon lehet überelni. Tévedtem. A dobszinti kapásból mélyebbre ment le, az a bizonyos magas frekvenciás effekt pedig selymesebb lett, kevésbé bántó, egyáltalán nem pontszerű, szűrős, mint amit a CXN mutatott. A zenei kiteljesedés itt is erősen megmutatkozott, a testesség, a finomodó részletek mind-mind az Aries velejárói voltak. Ami megdöbbentő volt, az a térhatás tágulása: az alaphoz képest hátsó irányban, a mélység felé tágult a színpad. Ez a tulajdonság a későbbiekben még hatványozottabban jelentkezett! De, mielőtt erre kitérnék, az utolsó összehasonlításos zene következik, a R.E.M „Automatic for the People” albumáról a „New Orleans Instrumental No. 1” című. Sokkal erőteljesebb a hangzás, minden hangszer kontrasztosabb, nyoma sincs annak az enyhe fátyolosságnak (ami fel sem tűnne, ha nem lenne az Auralic), ami az oda-vissza kapcsolgatásnál jelen volt a Cambridge-en. A mély hangoknál sokat hoz a konyhára ez a digitális futómű, többet és jobb minőséget is ad. Tetten érhető mindez, azonnal és jól hallhatóan. A zenekar tagjai mintha hangszereket cseréltek volna, sőt, nem is csak hangszereket, hanem jobb akusztikájú termet is, közelebb érzem így magamhoz őket. Azt hittem már nem lehet fokozni ezt a produkciót, de az utolsó tesztciklusban, amikor DSD anyag következett, meglepetés ért. Kezdeném azzal, hogy a CXN csak számítógépről, USB-n keresztül képes DSD anyagok lejátszására, én pedig ezzel nem szerettem volna sokismeretlenes egyenletté tenni a kétismeretlenest. Így most csak az Aries lépett a porondra, felhasználva a Cambridge DAC-ját. A CXN fel is ismerte a Siltechen keresztül érkező jelfolyamot, erről árulkodott a kijelzőjén megjelenő DSD felirat. A zene a Dire Straits „Alchemy” albuma volt, amit egyhuzamban végig is hallgattam. Jól ismerem ezt az élő felvételt, a legjobb előadását a Luminokon hallottam. Eddig. Az hamar nyilvánvalóvá vált, hogy az Auralic Aries a DSD anyagok tolmácsolására van „kihegyezve”. Nem tudom hogy mit csinál az Aries, talán ízekre szedi a fájlokat és újra összerakja a darabkákat, közben kijavítva annak eredendő hibáit. Kérdés, hogy ez mennyire tetszik majd a közönségnek. A hatása mindenesetre nagyon impresszív. A tér, amit létrehoz, az atmoszféra, amit megteremt, hihetetlen. Talán nem túlzok, hogy az a bizonyos jelenlétérzet soha nem volt ennyire valóságos. Még a Luminnal sem. Ott ültem a dobozok előtt, lehunytam a szemem, ennyi pedig elég is volt a varázslathoz.

Az Aries nagy varázsló. Lehet, egyesek szemfényvesztőnek hívják majd, ha lesz alkalmuk meghallgatni. A plastik külső igaz high-tech szívet rejt, amely képes csodát tenni egy olcsó konverterrel is. Kár, hogy ezt a csodát drágán mérik. De a hatása legalább tartós és nem csak három napig tart. Bele sem merek gondolni, hogy szólhat a komolyabb táppal megtámogatott kivitel...

Forgalmazó: **Audio Centrum**